

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1719200696
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1719200696.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej st. a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, IČO: 00 151 866, so sídlom Pribinova 2, Bratislava proti žalovaným: 1/ C.. U. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX/XX, F. T., zastúpená: Advokátska kancelária VOZÁR s.r.o., so sídlom Trenčianska 56/D, Bratislava, 2/ N. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/XX, F. T., o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 05. novembra 2020 č. k. 6C/19/2019-110, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaná 1/ má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.
- III. Žalovanému 2/ sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa proti žalovaným 1/, 2/ domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, okres: P., obec: X., k.ú. X., pozemku parcely registra „E“ č. XXXX/X o výmere 3183 m2, druh pozemku: orná pôda. Podaním doručeným súdu dňa 12.09.2019 žalobca opravil chybu v písaní v žalobnom návrhu a to tak, že sa domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, okres: P., obec: X., k.ú. X., pozemku parcely registra „E“ č. XXXX/XXX o výmere 1395 m2, druh pozemku: orná pôda. V podaní uviedol, že údaje vyplývajú aj z predloženého listu vlastníctva a ostatných príloh, v znení petitu došlo len k chybe v písaní. Tiež žiadal priznať nárok na náhradu trov konania. V žalobe tvrdil, že vlastnícke právo k predmetu žaloby nadobudol na základe kúpnej zmluvy zo dňa 02.09.1987 od R. Z., nar. XX.XX.XXXX.

2. Žalovaná 1/ žiadala žalobu zamietnuť. So žalobou nesúhlasila z nasledovných dôvodov: na základe kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 17.12.1935 nadobudli pozemok - pôvodnú parcelu číslo XXXX/X/a o výmere 3183 m2 jej prastarí rodičia z matkinej strany Š. P. a manželka R. P., rod. P. Kúpnopredajná zmluva bola riadne zavkladovaná do pozemkovej knihy, čím nastali jej vecnoprávne účinky a prarodičia žalovanej 1/ sa stali vlastníkmi pozemku p.č. XXXX/X/a o výmere 3183 m2. Pozemok p.č. XXXX/X (/a) o výmere 3183 m2 sa ďalej dedil v ich rodine a po úmrtí vnučiek Š. P. a manželky R. P., bol predmetom dedenia po ich vnučkách, a to: R. Z., r. P., nar. XX.XX.XXXX (teta žalovanej 1/), ktorá ho vlastnila v ideálnej 1/2, U. U., r. P., nar. XX.XX.XXXX (mama žalovanej 1/), ktorá ho vlastnila v ideálnej 1/2. Dôkazy o vlastníctve týchto osôb sú založené v dedičskom spise notáriek, ktoré prejednávali dedičstvo po ich úmrtí. Po R. Z., r. P., dedil na základe Dnot 93/2005 jej syn, N. Z., nar. XX.XX.XXXX (bratranec žalovanej) ideálnu 1/2. Po U. U., r. P., zdedila na základe Dnot 204/2010 ideálnu druhú 1/2 žalovaná 1/. Na základe vyššie uvedených dedičských konaní zdedili žalovaní pozemok reg. E č. XXXX/X o výmere 3183

m2, každý v polovici. Ako vyplýva z LV č. XXXX, dnes má pozemok p.č. XXXX/X už len výmeru 1788 m2. Zvyšok chýbajúcej výmery (1395 m2) je zapísaný na LV č. XXXX a má tvoriť parcelu reg. E s parc.č. XXXX/XXX. Výmera oboch pozemkov spolu činí 3183 m2, čo zodpovedá pôvodnej výmere p.č. XXXX/X/a vlastnenej prastarými rodičmi žalovanej 1/. Na LV č. XXXX k parcele reg. E č. XXXX/XXX X výmere 1395 m2 je zapísaná duplicita vlastníckeho práva, pričom duplicitným vlastníkom má byť MV SR. MV SR odvodzuje svoje výlučné vlastníctvo k pozemku p.č. XXXX/XXX o výmere 1395 m2 od kúpnej zmluvy uzatvorenej výlučne s R. Z., rod. P. dňa 02.09.1987 na parcelu č. XXXX/Xa, vedenú v PKV č. XXXX o výmere 1395 m2. Ak R. Z. počas svojho života platne previedla na MV SR svoju ideálnu pozemku reg. E s p.č. XXXX/Xa o výmere 3183 m2 (resp. jej nejakú časť pretože výmera 1395 m2 netvorí polovicu výmery 3183 m2), nemala byť táto polovica predmetom dedenia po jej smrti a žalovaný 2/ nemal byť zapísaný ako spoluvlastník pozemkov p.č. XXXX/X o výmere 1788 m2 na LV č. XXXX a p.č. XXXX/XXX o výmere 1395 m2 na LV č. XXXX. Ako však vyplýva z dedičského rozhodnutia po R. Z., predmetom dedenia po nej bol aj pozemok p.č. XXXX/X o výmere 3183 m2 v polovici. Vychádza tak otázka, prečo kúpna zmluva, ktorou R. Z. predala svoje vlastníctvo (či už úplne alebo z časti) nebola zaevidovaná. Do pozornosti dala, že kúpna zmluva zo dňa 02.09.1987 medzi R. Z. a MV, od ktorej žalobca dnes odvodzuje svoje výlučné vlastníctvo k parcele č. XXXX/XXX o výmere 1395 m2 na LV č. XXXX bola robená za účelom investičnej výstavby akcie č. XXXX XXX-XX X. a mala byť na list vlastníctva zapísaná až po úplnom majetkovo-právnom vysporiadaní pozemkov vyčlenených podľa GP (porov. čl. 11 v závere). Žalovanej 1/ je známe, že nie každý z vlastníkov vtedy kúpnu zmluvu s MV podpísal (matka žalovanej 1/ odmietla) a teda úplné majetko-právne vysporiadanie pozemkov vyčlenených podľa GP na danú investičnú akciu sa nedosiahlo. Žalobca nijako súdu nepreukázal, že táto podmienka bola splnená. Žalobca taktiež podľa nej nepreukázal, že kúpna zmluva zo dňa 02.09.1987 bola registrovaná štátnym notárstvom, čo bola vtedy podmienka nadobudnutia vlastníckeho práva kupujúcim. Vychádza tiež otázka platnosti kúpnej zmluvy zo dňa 02.09.1987, keď predmet kúpy je v nej vymedzený neurčito a neplatne, nakoľko p. R. Z. nemohla byť výlučnou vlastníčkou výmery 1395 m2 z pôvodného pozemku p.č. XXXX/Xa o výmere 3183 m2. Mohla vlastniť ideálnu z pozemku XXXX/X o výmere 3183 m2, ako je to zrejmé z dedičského rozhodnutia po nej. Svoje vlastnícke právo a jeho prechod z predkov až na jej osobu považuje žalovaná 1/ za nespochybniteľné. Matka žalovanej 1/ ani žalovaná 1/ nepredali žiadnu časť/výmeru z pozemku reg. E s p.č. XXXX/X o výmere 3183 m2. Ak sú dnes pozemky p.č. XXXX/X o výmere 1788 m2 na LV č. XXXX a XXXX/XXX o výmere 1395 m2 na LV č. XXXX pôvodným pozemkom XXXX/X/a o výmere 3183 m2 vedenom na PKV XXXX, potom na oboch týchto pozemkoch je vlastníctvo žalovanej 1/ v ideálnej zapísané správne a žalovaná 1/ je spoluvlastníčkou týchto oboch pozemkov (p.č. XXXX/X o výmere 1788 m2 na LV č. XXXX a XXXX/XXX o výmere 1395 m2 na LV č. XXXX) s veľkosťou spoluhl. podielov na oboch k celku. Matka žalovanej 1/ U. U. počas svojho života svoju ideálnu 1/2 na pozemku reg. E s p.č. XXXX/X o výmere 3183 m2 MV SR nepredala, preto žalovaná 1/ oprávnené po nej ideálnu 1/2 zdedila a tejto ideálnej by mala zodpovedať výmera 1581,5 m2. Zápis duplicity vlastníckeho práva na LV č. XXXX vo vzťahu k spoluhl. podielu žalovanej 1/ je neoprávnený. Žalobu žiadala zamietnuť, pretože MV SR ako žalobca nemôže byť výlučným vlastníkom pozemku p.č. XXXX/XXX o výmere 1395 m2 na LV č. XXXX, čoho sa žalobou domáha. Oprávnenou spoluvlastníčkou tejto parcely je žalovaná 1/ (titulom dedenia) a veľkosť jej podielu je 1/2. Rovnako je presvedčená, že jej spoluvlastníkom je žalovaný 2/, a to pre vady kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi jeho matkou a MV dňa 02.09.1987 a pre nedotiahnutie procesu nadobudnutia vlastníctva, ktorý sa v tom čase vyžadoval - registrácia zmluvy na štátnom notárstve s konštitutívnym účinkom a následné zaslanie zmluvy stredisku geodézie na vyznačenie v evidencii nehnuteľností.

3. Žalobca k námietke žalovanej 1/ ohľadom nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcom z dôvodu, že kúpna zmluva nebola registrovaná a vyznačená úradom geodézie v príslušnej evidencii uviedol, že podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, platných v čase podpisu kúpnej zmluvy, medzi R. Z. a Federálnym Ministerstvom vnútra SSR, nebola podmienkou nadobudnutia vlastníckeho práva registrácia štátnym notárstvom pre prípad nadobudnutia do socialistického vlastníctva. Taktiež predmetná zmluva neupravuje ako podmienku nadobudnutia vlastníckeho práva úspešnosť investičnej akcie, ktorá bola dôvodom odkúpenia predmetnej nehnuteľnosti. Žalobca mal naďalej za to, že nadobudnutie vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy bolo platné a účinné a teda je právoplatným vlastníkom predmetu sporu. Ďalej mal za to, že žalovaný 2/ nemá žiadne výhrady k návrhu žalobcu a navrhol súdu v tejto časti žalobe vyhovieť. Zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti uvedenej na LV č. XXXX, pričom titulom nadobudnutia vlastníckeho práva je kúpna zmluva zo dňa 2.9.1987, ktorá bola spísaná na základe slobodnej vôle jej účastníkov, obsahuje úradné overené podpisy účastníkov zmluvy, taktiež obsahuje zákonom požadované podstatné

náležitosti pre jej platnosť. Otázkou ostáva či žalovaná 1/ je oprávnená spochybňovať platnosť kúpnej zmluvy vzhľadom na skutočnosť, že nie je jej účastníčkou a ani dedičkou po R. Z.. Ak by súd riešil túto otázku ako prejudiciálnu a vyslovil, že kúpna zmluva je neplatná, musel by sa s touto skutočnosťou vysporiadať vo výroku rozhodnutia a zároveň by musel stranám prikázať, aby si vrátili plnenia, čo je nemysliteľné vzhľadom k tomu, že účastníčka právneho vzťahu R. Z. je nebohá. Mal za to, že predmet kúpy je v zmluve vyjadrený jasne a je vymedzený určito a zo zmluvy nepochybne vyplýva, že R. Z. bola výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti o výmere 1395 m², čo vyplýva aj z kúpnej ceny keď 1 m² stál 0,40 Kčs, čo za 1395 m² činí 558,- Kčs. Zároveň zdôraznil, že kúpna cena bola predávajúcej vyplatená vo výške 558,- Kčs, teda za celú výmeru pozemku. Z obdobných kúpnych zmlúv vyplýva, že ak bol predávajúci podielovým spoluvlastníkom bolo to v predmete zmluvy výslovne uvedené, teda ak by R. Z. nebola výlučnou vlastníčkou, ale podielovou, bolo by to v zmluve uvedené. Upriamil pozornosť na pôvodnú koncepciu Občianskeho zákonníka vychádzajúcu z tzv. socialistického práva. Štátne socialistické vlastníctvo bolo základnou a najvyššou formou vlastníctva, požívalo iný režim právnej úpravy i ochrany ako osobné vlastníctvo. Dôsledkom toho bolo i to, že spôsoby nadobudnutia osobného vlastníctva sa odlišovali od štátneho a takouto odlišnosťou bola aj podmienka registrácie zmlúv o prevode nehnuteľností, ktorá sa vyžadovala vždy pokiaľ išlo o prevod vlastníctva nehnuteľnej veci do osobného vlastníctva a nevyžadovala sa pokiaľ išlo o prevod vlastníctva nehnuteľnej veci do štátneho socialistického vlastníctva. Považoval za zreteľné, že podmienky na vklad výlučného vlastníckeho práva splnené boli, čo osvedčil aj kataster nehnuteľností. Keby podmienky absentovali, tak kataster nehnuteľností nezrealizuje zápis v katastri nehnuteľností. Čo sa týka žalovaného 2/, žalobcovi nebolo doposiaľ doručené žiadne vyjadrenie ani iné písomné podanie, preto mal za to, že žalovaný 2/ nemá žiadne výhrady k návrhu žalobcu a navrhol súdu v tejto časti žalobe vyhovieť.

4. Právny zástupca žalovanej 1/ na pojednávaní súdu prvej inštancie uviedol, že žalovaná 1/ preukázala svoje ideálne spoluvlastníctvo pozemku parc. č. XXXX/XXX o výmere 1395 m² orná pôda k. ú. X. LV č. XXXX. Súd teda nemôže vyhovieť žalobe v tom, že výlučným vlastníkom tohto pozemku je žalobca, pretože by zbavil žalovanú 1/ spoluvlastníckeho podielu o veľkosti ktorú oprávnené nadobudla dedením po svojich predkoch. Poukázal na kúpnopredajnú zmluvu zo dňa 17.12.1935 a pozemno-knižnú vložku XXXX, z ktorej vyplýva, že parc. XXXX/X/a o výmere 3183 m² nadobudli kúpou Š. P. v 1 2 a R. P. rod. P. v 1 (prastarý otec a prastará matka žalovanej 1/). Predložil výpis z LV č. XXXX zo dňa 30.12.1997, kde je parc. XXXX/X o výmere 3183 m² vedená na spoluvlastníkov Z. R. v 1 a U. U. v 1. Z dedičského rozhodnutia po R. Z. č. Dnot 93/2005 vyplýva, že žalovaný 2/ (syn R. Z.) zdedil ideálnu jednu 1 z parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 3183 m². Z osvedčenia o dedičstve č. D not 204/2010 po neb. U. U. vyplýva, že žalovaná 1/ zdedila ideálnu druhú 1 z parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 3183 m². V súčasnosti je táto parcela XXXX/X orná pôda o výmere 3183 m² vedená na dvoch LV a to č. XXXX parc. XXXX/X o výmere 1888 m² v spoluvlastníctve žalovanej 1/ a žalovaného 2/ a LV XXXX parc. č. XXXX/XXX o výmere 1395 m² v spoluvlastníctve žalovanej 1/ a žalovaného 2/. Žalovaná 1/ je tak oprávnenou spoluvlastníčkou tak parc. č. XXXX/X ako aj XXXX/XXX a to titulom dedenia po svojej matke a kúpy svojou prastarou matkou v roku 1935. Namietol absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 02.09.1987, pretože predávajúca R. Z. pokiaľ prevádzala celú parc. XXXX/Xa previedla viac ako mala. Mohla byť vlastníčkou ideálne jednej 1, nie výlučnou vlastníčkou tejto parcely, žalobca nepredložil žiadny doklad o vlastníctve R. Z., z ktorého by vyplývalo jej výlučné vlastnícke právo k par. XXXX/Xa. Samotná kúpna zmluva takýmto dôkazom nie je. Na pojednávaní predložené kúpne zmluvy iných predávajúcich skôr dokazujú to, že v čl. 1 kúpnej zmluvy, na základe ktorej sa žalobca domáha výlučného vlastníctva, je zrejme nesprávne, keď nie je uvedený spoluvlastnícky podiel predávajúcej p. R. Z.. Kúpna zmluva je koncipovaná v hlavičke spôsobom, že je uzatvorená s R. Z. ako vlastníkom resp. spoluvlastníkom predávaných nehnuteľností, pričom absentuje uvedenie veľkosti jej spoluvlastníckeho podielu, ktorý bol v čase predaja jedna polovica. Žalovaná 1/ nikdy neuzatvorila so žalobcom žiadnu kúpnu zmluvu a neurobila tak ani jej právna predchodkyňa či už matka, stará matka alebo prastará matka. Žalobu preto navrhol zamietnuť a žiadal priznať právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Mal za to, že nie je možné vyhovieť ani žalobe voči žalovanému 2/, keďže žalovaný 2/ je spoluvlastník o veľkosti jedna polovica a žalobca sa domáha aby súd určil, že je výlučným vlastníkom daného pozemku.

5. Zástupca žalobcu na pojednávaní súdu prvej inštancie dodal, že sporná parc. o výmere 1395 m² nemala byť predmetom dedenia, vzhľadom k tomu, že išlo o novovzniknutú parcelu, vyčlenenú z pôvodnej parcely reg. E o výmere 3183 m², ktorej výlučnou vlastníčkou sa stala R. Z.. R. Z. počas svojho života platne previedla na Ministerstvo vnútra predmet kúpy, ktorý mala vo svojom výlučnom

vlastníctve. Pokiaľ by vlastníctvo nesvedčalo v zmysle katastra nehnuteľností v prospech štátu, mohla by sa žalovaná 1/ oprávnene domnievať, že k riadnemu prevodu nedošlo.

6. Právny zástupca žalovanej 1/ k tvrdeniam zástupcu žalobcu na pojednávaní súdu prvej inštancie uviedol, že nerozumie, ako sa z podielového spoluvlastníctva Z. R. a U. U. k parcele, ktorá mala výmeru 3183 m² zrazu mohla stať p. R. Z. výlučnou vlastníčkou výmery 1395 m². Pýtal sa, či je preukázaná dohoda o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva. Zápisy na súčasných LV č. XXXX a č. XXXX, kde je zapísané spoluvlastníctvo žalovaných 1, 2 ako dedičov, je zapísané správne v spoluvlastníctve a nesprávny je duplicitný údaj o výlučnom vlastníctve žalobcu, pretože žalovaná 1/ a ani jej predchodcovia so žalobcom neuzatvorili scudzovaciu zmluvu a teda ak by kúpna zmluva zo dňa 02.09.1987 bola platná, tak žalobca môže byť nanajvýš ideálnym spoluvlastníkom popri žalovanej 1/.

7. Súd prvej inštancie nárok žalobcu uplatnený žalobou posúdil procesne podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a hmotnoprávne podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 37 ods. 2 OZ. Konštatoval existenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako duplicitného vlastníka spornej nehnuteľnosti zapísanej na LV č. 2887 a tiež pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej 1/ a žalovaného 2/ ako podielových spoluvlastníkov spornej nehnuteľnosti každý v jednej polovici zapísaných na LV č. 2887.

8. Konštatoval, že žalobný návrh uplatnený žalobcom je tzv. určovacím návrhom. Určovacím návrhom sa žalobca domáha autoritatívneho výroku súdu, že tu určitý právny vzťah, právo je alebo nie je. Takéhoto určenia sa môže domáhať len vtedy, ak je na tom naliehavý právny záujem, ktorý spočíva v tom, že právne postavenie žalobcu by bez autoritatívneho rozhodnutia súdu zostalo neisté a ohrozené. Z uvedeného vyvodil, že naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovanými. Uviedol, že pri určovacom návrhu je vždy povinný skúmať otázku naliehavého právneho záujmu. Naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petit a súvisí s vyriešením otázky, či sa návrhom s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva žalobcu alebo neistoty v ich právnom vzťahu. V danom prípade mal naliehavý právny záujem daný tým, že bez rozhodnutia súdu, ktorým by bolo určené vlastníctvo žalobcu k dotknutej nehnuteľnosti, nie je možné odstrániť zápis duplicitného vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti a tým odstrániť neistotu ohľadom jej vlastníka.

9. Po ustálení, že žalobcovi svedčí naliehavý právny záujem, súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu. Po takto vykonanom dokazovaní ustálil nasledujúci skutkový stav veci:

10. Z kúpnej zmluvy zo dňa 02.09.1987 zistil, že bola uzatvorená medzi Federálnym ministerstvom vnútra ako kupujúcim a ako predávajúcim /i/ R. Z., rod. P., nar. XX.XX.XXXX - vlastníkom / spoluvlastníkom predávajúcich nehnuteľností. Predmetom kúpnej zmluvy boli nehnuteľnosti parcela č. XXXX/Xa poz. vl.č. XXXX kat. územie X. o výmere 1395 m², roľa. Finančná náhrada za odkúpenú nehnuteľnosť bola stanovená 0,40 Kčs za m². Celková náhrada za odkúpený pozemok činí 558,- Kčs. V čl. II predávajúca strana súhlasila s tým, aby vlastnícke právo na nehnuteľnosť, ktoré sú predmetom kúpy a predaja, bolo v EN Strediska geodézie pre okres Bratislavu - vidiek na liste vlastníctva zapísané na Federálne ministerstvo vnútra - užívateľ Správu ZNB hl. mesta Bratislavy a Zs. kraja v Bratislave v celosti, podľa zák. č. 22/64 Zb. a vyhl. č. 23/64 Zb., najpozdnejšie do 60 dní od podpísania KZ a úplného majetkovo-právneho vysporiadania pozemkov vyčlenených podľa GP. Z PKV č. XXXX zistil, že dňa 18.12.1935 bolo vložené vlastnícke právo o.i. na nehnuteľnosť parc. č. XXXX/X/a o výmere 3183 m² manželom Š. P. v polovici a R. P. v polovici na základe kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 17.12.1935. Z kúpnopredajnej zmluvy č. XXXX/XX zo dňa 17.12.1935 súd zistil, že bola uzatvorená medzi L. N., rod. P. ako odpredávateľkou a Š. P. a manž. R., rod. P. ako odkupiteľmi. Predmetom zmluvy boli nehnuteľnosti písané vo vl. č. XXX pod R.. X - X parc. č. XXXX/X/a, XXXX/X a XXXX/X za vyjednanú kúpnu cenu 5.000,- Kč. Z listu vlastníctva č. XXXX zistil, že ako vlastníci parcely registra „E“ parc. č. XXXX/XXX o výmere 1395 m² orná pôda k.ú. X. sú zapísaní žalovaný 2/ v 1 (titulom nadobudnutia Osv. o ded. 31D/879/2005, Dnot 93/2005) a žalovaná 1/ v 1 (titulom nadobudnutia Osvedčenie o dedičstve 13D/433/2010, Dnot 204/2010 zo dňa 09.02.2011). Ako duplicitný výlučný vlastník je uvedený žalobca (titulom nadobudnutia Zápis kúpnej zmluvy z r. 1987, z.z. 6/88). V poznámke je uvedené, že hodnovernosť údajom KN bola spochybnená podľa § 39 zák. č. 162/1995 Z.z., ktorá vznikla zápisom Kúpnej zmluvy z r. 1987 v prospech SR - v správe Ministerstvo vnútra SR (ROEP). Z listu vlastníctva č.

XXXX zistil, že ako vlastníci parcely registra „E“ parc. č. XXXX/X o výmere 1788 m² orná pôda k.ú. X. sú zapísaní žalovaný 2/ v 1 (titulom nadobudnutia Osv. o ded. 31D/879/2005, Dnot 93/2005) a žalovaná 1/ v 1 (titulom nadobudnutia Osvedčenie o dedičstve 13D/433/2010, Dnot 204/2010 zo dňa 09.02.2011). Z listu vlastníctva č. XXXX vyhotoveného dňa 30.12.1997 zistil, že ako vlastníci parcely registra „E“ parc. č. XXXX/X o výmere 3183 m² orná pôda k.ú. X. sú zapísané R. Z., nar. XX.XX.XXXX v 1 a U. U., nar. XX.XX.XXXX v 1. Z osvedčenia o dedičstve sp.zn. 31D/879/2005, Dnot 93/2005 zo dňa 25.05.2005 zistil, že žalovaný 2/ nadobudol parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 3183 m² zapísanú na LV č. XXXX v 1 ako novoobjavené dedičstvo po R. Z., rod. P., nar. XX.XX.XXXX, zomr. dňa 13.01.1996. Z osvedčenia o dedičstve sp.zn. 13D/433/2010, Dnot 204/2010 zo dňa 09.02.2011 zistil, že žalovaná 1/ nadobudla parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere 3183 m² zapísanú na LV č. XXXX v 1 ako dedičstvo po U. U., rod. P., nar. XX.XX.XXXX, zomr. dňa 27.04.2010. Z kúpnej zmluvy zo dňa 12.07.1987 zistil, že bola uzatvorená medzi Federálnym ministerstvom vnútra ako kupujúcim a ako predávajúcim /i/ X. Z. a R. N., rod. Z. - vlastníkom/spoluvlastníkom /i/ predávajúcich nehnuteľností. Predmetom kúpnej zmluvy boli nehnuteľnosti parcela č. XXXX 2x v 1/4 poz. vl. č. XXX kat. územie X. o výmere 1334,5 m². Z kúpnej zmluvy zo dňa 29.05.1987 súd zistil, že bola uzatvorená medzi Federálnym ministerstvom vnútra ako kupujúcim a ako predávajúcim /i/ L. T. - vlastníkom/spoluvlastníkom /i/ predávajúcich nehnuteľností. Predmetom kúpnej zmluvy boli nehnuteľnosti parcela č. XXXX v 11/24 poz. vl. č. XXXX kat. územie X. o výmere 655,42 m².

11. Konštatoval, že právny úkon, ktorého plnenie je v čase vzniku (uzavretia) zmluvy objektívne nemožné, je neplatný. Počiatočná nemožnosť plnenia robí právny úkon absolútne neplatný, bez ohľadu na to, či o nej jej účastníci vedeli alebo nie. Počiatočná nemožnosť plnenia môže byť právna alebo fyzická. Počiatočná fyzická nemožnosť predmetu plnenia spočíva v tom, že predmet plnenia je objektívne fakticky neuskutočniteľný (predmet plnenia neexistuje alebo správanie nie je fyzicky možné).

12. Tiež uviedol, že konaní o určenie neplatnosti zmluvy súd preskúmava zmluvu zo všetkých hľadísk, na ktoré OZ viaže všeobecnú platnosť právnych úkonov (§ 34 a nasl. OZ). Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho zo zákona a hľadá sa naň, ako keby nebol urobený, táto neplatnosť nemôže byť zhojená dodatočným schválením a nemôže sa konvalidovať ani dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Pri posudzovaní dôvodov neplatnosti zmluvy je potrebné rozlišovať medzi dôvodmi neplatnosti, ktoré musia byť účastníkom tvrdené (napr. nedostatok slobody, vážnosti, rozpor s dobrými mravmi, prípadne omyl) a ostatnými, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti (nedostatok formy, neurčitosť, nespôsobilosť subjektu zmluvu uzavrieť, rozpor so zákonom a pod.). (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. júla 2012, sp. zn. 5 Cdo 208/2010).

13. Ako prejudiciálnu otázku súd prvej inštancie skúmal platnosť kúpnej zmluvy zo dňa 02.09.1987, na základe ktorej mal žalobca nadobudnúť vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti. Ako predmet zmluvy bola označená parcela č. XXXX/Xa poz. vl. č. XXXX kat. územie X. o výmere 1395 m², roľa. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že predmet kúpnej zmluvy tak, ako bol označený v kúpnej zmluve v čase uzavretia zmluvy, neexistoval, čo vyvodil z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX vyhotoveného dňa 30.12.1997, z ktorého nepochybne mal za to, že predávajúca R. Z. bola podielovou spoluvlastníčkou pozemku parc. č. XXXX/X o výmere 3183 m² v jednej polovici a nie výlučnou vlastníčkou parcely č. XXXX/Xa poz. vl. č. XXXX kat. územie X. o výmere 1395 m². Súd prvej inštancie teda vyhodnotil, že predmet plnenia kúpnej zmluvy bol pri jej uzavretí objektívne fakticky neuskutočniteľný (keďže predmet kúpnej zmluvy neexistoval), preto posúdil kúpnu zmluvu, od ktorej žalobca odvádzal svoje vlastnícke právo, ako absolútne neplatnú, čo skúmal ex offa (tvrdenie žalobcu, že neplatnosť kúpnej zmluvy namietla žalovaná 1/, ktorá nebola jej účastníčkou, mal za bezpredmetné, keďže neplatnosť právneho úkonu podľa § 37 OZ súd skúma z úradnej povinnosti, teda aj bez námietky žalovanej 1/). Z vyššie uvedeného dôvodu vyhodnotil kúpnu zmluvu, na základe ktorej mal žalobca nadobudnúť vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti, za neplatnú a preto žalobu zamietol. Konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti bolo platne prevedené z R. Z. na žalobcu. Ako predmet kúpnej zmluvy bol uvedený pozemok o výmere 1395 m², v konaní však nemal za preukázané, že by predávajúca R. Z. bola výlučnou vlastníčkou pozemku o výmere 1395 m². V konaní mal za jednoznačne preukázané, že bola podielovou spoluvlastníčkou pozemku o výmere 3183 m², a to v jednej polovici. V konaní nebolo tvrdené a teda to nemal ani za preukázané, že by došlo k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva k pozemku o výmere 3183 m², teda že v prípade

pozemku o výmere 1395 m² sa jedná o novovzniknutú parcelu, vyčlenenú z pôvodnej parcely reg. E o výmere 3183 m² (čo tvrdil žalobca, ale žiadnym spôsobom nepreukázal). Uzavrel, že samotná konštatácia v kúpnej zmluve, že predávajúca R. Z. je vlastníčkou predmetu kúpnej zmluvy a uvedenie kúpnej ceny za výmeru 1395 m², túto skutočnosť nepreukazujú. Žalobca bol síce na základe kúpnej zmluvy zapísaný na list vlastníctva ako duplicitný vlastník, avšak v súlade s rozsudkom NS SR 5 Cdo 208/2010 absolútne neplatná kúpna zmluva nemohla spôsobiť právne následky, aj keď už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Zhrnul, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy predmet zmluvy neexistoval, R. Z. nebola výlučnou vlastníčkou pozemku o výmere 1395 m², z toho dôvodu vlastnícke práv o k nemu ani nemohla platne previesť na inú osobu, preto žalobu zamietol.

14. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle zásady úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalovanej 1/ náhradu trov konania, keďže bola úspešná vo veci, keďže žalobu v plnom rozsahu zamietol. Žalovaný 2/ bol tiež úspešný vo veci, avšak žiadne trovy mu nevznikli, preto mu súd prvej inštancie ich náhradu nemohol priznať.

15. Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), písm. g) a písm. h) CSP. Pokiaľ ide o nedostatočnosť doteraz zisteného skutkového stavu z dôvodu prípustnosti jeho ďalšieho dotvárania novotami dal do pozornosti, že v čase vyjadrenia predbežného právneho posúdenia nebolo zrejmé, ktoré skutkové tvrdenia vzhľadom na náročnosť skutkovej stránky prejednávanej veci by sa dali ešte použiť v prebiehajúcom konaní, resp. ich vhodnosť a dôležitosť pre danú vec. Žalobca opätovne dopytoval technicko - informačný referát, katastrálny odbor Okresného úradu Pezinok o zaslanie ďalších s vecou súvisiacich potrebných dokladov, ktoré mu boli doručené dňa 03.11.2020. Jedná sa o rozhodnutie č. D 296/66 zo dňa 31.03.1966 a rozhodnutie pod č. D 1067/87-8 zo dňa 29.06.1987, na ktorých vážnosť poukázal. Tvrdil, že nemohol predmetné dôkazy predložiť v z základnom konaní a predkladá ich až v odvolacom konaní. Mal za to, že je možné doteraz zistený skutkový základ neprávoplatného rozhodnutia aktivitou žalobcu viac priblížiť „pravde“, čím sa rozhodnutie vo veci samej môže vo väčšej miere priblížiť ideálu spravodlivého rozhodnutia. Zhrnul, že predmetom konania je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, okres: P., obec: X., katastrálne územie X., pozemku parcely registra „E“ č. XXXX/XXX o výmere 1395 m², druh pozemku: orná pôda (ďalej len „sporný pozemok“). Ako vlastníci sporného pozemku sú v súčasnosti v katastri nehnuteľností zapísaní, žalobca ako výlučný vlastník a žalovaný 1/, žalovaný 2/ ako podieloví spoluvlastníci, ktorých spoluvlastnícky podiel predstavuje 1/2, tzn. ide o duplicitný zápis, duplicitné vlastnícke právo. Titulom nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu má byť kúpna zmluva zo dňa 02.09.1987, uzatvorená medzi predávajúcim: R. Z., rod. P., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom X. č. XX, P., zomr. 13.01.1996 (ďalej len „predávajúci“) a kupujúcim: Federálne ministerstvo vnútra, zastúpené Správou ZNB hlavného mesta Bratislava (ďalej len „právny predchodca“ alebo „žalobca“). Účastníci zmluvného vzťahu pri uzatvorení kúpnej zmluvy postupovali v súlade s pôvodnou koncepciou OZ, v znení účinnom do roku 1988, vychádzajúc z tzv. socialistického práva.

16. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení napadnutého rozsudku v zásade obmedzil na konštatovanie, že predmet kúpnej zmluvy tak, ako bol označený v kúpnej zmluve v čase uzatvorenia zmluvy neexistoval, tzn. predmet kúpnej zmluvy bol pri jej uzatvorení objektívne fakticky neuskutočniteľný, a z tohto dôvodu dospel k záveru, že kúpna zmluva je absolútne neplatná. Tiež namietal správnosť záveru súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané, že by vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti bolo platne prevedené z predávajúcej na žalobcu, že nebolo preukázané, že by predávajúca bola výlučnou vlastníčkou pozemku o výmere 1395 m², a že nebolo preukázané, že by došlo k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva k pozemku o výmere 3183 m².

17. Žalobca sa nestotožnil s týmito závermi súdu prvej inštancie prezentovanými v napadnutom rozsudku, majúca za to, že pri rozhodujúcich skutočnostiach došlo zo strany súdu prvej inštancie k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Mal za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov navyše dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo malo za následok celkom nesprávny právny názor súdu prvej inštancie o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy. Vytkol súdu prvej inštancie, že zobral do úvahy len jednu skutočnosť, a to či je alebo nie je zmluva platná, tzn. ide o jediný dôvod, pre ktorý bola žaloba zamietnutá. Namietal, že ostatné argumenty žalobcu súd prvej inštancie vôbec nezobral do úvahy a nijakým spôsobom sa s nimi nevysporiadal, z čoho vyvodil arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia. Pripomenul, že súd sa v napadnutom rozsudku musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a náležite vysvetliť svoje myšlienkové postupy a zároveň musí vysvetliť

svoje úvahy, ktorými sa riadil. Podľa § 220 ods. 2 CSP má súd povinnosť svoje rozhodnutia odôvodniť tak, aby jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd pritom musí dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

18. Za zásadnú otázku, s ktorou je potrebné sa hneď na začiatku vysporiadať mal to, či môže súd pri určovacej žalobe rozhodnúť o neplatnosti kúpnej zmluvy bez toho, aby sa s touto skutočnosťou vysporiadal vo výroku rozhodnutia, čo sa dotýka zmluvných strán, tzn. či môže súd v rámci prejudiciálnej otázky rozhodnúť o neplatnosti kúpnej zmluvy. Mal za to, že kým nie je kúpna zmluva právoplatným súdnym rozhodnutím vyhlásená za neplatnú, ďalej sa prezumuje, že je platná. Namietal, že súd prvej inštancie neplatnosť kúpnej zmluvy nekonštatoval vo výroku napadnutého rozsudku. Žalobca mal za to, že žalovaní mali uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 147 CSP inštitút vzájomnej žaloby, kde by žalobný návrh obsahoval požiadavku určenia neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy. Naliehavý právny záujem by bol preukázateľný práve v tom, že sa z predmetnej kúpnej zmluvy odvodzuje vlastnícke právo. Ak by súd prvej inštancie vyslovil, že kúpna zmluva je neplatná, na základe takto znejúceho výroku by nasledovalo vrátenie vzájomných plnení. Za aktuálneho stavu mu nie je jasné, od ktorého momentu sa stal právny úkon neplatným, to znamená od ktorého momentu má nárok na náhradu škody titulom neplatnosti právneho úkonu (t.j. od počiatku, keďže ide o absolútnu neplatnosť, alebo od momentu, kedy danú skutočnosť konštatoval súd prvej inštancie). Podľa žalobcu je napadnutý rozsudok v celom rozsahu arbitrárny, nakoľko mu nie je jasné, ako mohol súd prvej inštancie dospieť k záveru, že právny úkon je absolútne neplatný, od čoho odvodil absolútnu neplatnosť, keď použil ustanovenie § 37 ods. 2 OZ. Zopakoval, že predmetom kúpnej zmluvy je parcela číslo XXXX/Xa, zapísaná v PKV č. XXXX, katastrálne územie X., o výmere 1395 m². Namietal, že súdom prvej inštancie konštatovaná neexistencia samotného predmetu kúpnej zmluvy, nemôže ďalej obstať, nakoľko v opačnom prípade by žalovaní nemohli byť v poradí ďalšími dedičmi v danej veci. Uviedol, že súd prvej inštancie neexistenciu predmetu prevodu len odvodil od, cit.: „...predmet kúpnej zmluvy, tak ako bol označený v kúpnej zmluve v čase uzavretia zmluvy neexistoval.“ Mal za potrebné si uvedomiť, že predmet kúpnej zmluvy ako vec existoval, vlastnícke právo bolo deliteľné, vlastnícke právo predávajúceho a jeho právnych predchodcov nebolo sporné, preto nemal za zrejme, ako mohol súd prvej inštancie dospieť k záveru, že sa jednalo o nemožné plnenie, od ktorej jedinej skutočnosti odvodil absolútnu neplatnosť práva. Priblížil, že dňa 18.12.1935 bol realizovaný vklad vlastníckeho práva na nehnuteľnosť parc. č. XXXX/Xa o výmere 3183 m² manželom Š. P. v 1/2 a R. P. v 1/2, a to na základe kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 17.12.1935. Po Š. P., zomr. 01.02.1966, naposledy bytom X., v konaní č. D 296/66 na bývalom Štátnom notárstve Bratislava - vidiek v Bratislave, nadobudol okrem iného poľnohospodársku pôdu zapísanú v PKV č. 1471, parc. č. XXXX/Xa o výmere 3183 m², toho času v užívaní socialistickej organizácie len jeden z dedičov, a tým je Š. P., nar. XX.XX.XXXX, čím došlo k zníženiu dedičských podielov spoludedičov M. G., E. P., X. P., L. P. a R. B. r. P. Dediči súhlasne žiadali, aby bola schválená dohoda vyššie uvedeného obsahu, tzn. celé dedičstvo preberá syn poručiťľa Š. P., nar. XX.XX.XXXX, pričom ustupujúci spoludediči sa zriekajú výplaty dedičských podielov. Po Š. P., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zdedil okrem iného poľnohospodársku pôdu zapísanú v PKV č. XXXX, parc. č. XXXX/Xa o výmere 3183 m² na základe dedičského rozhodnutia D 296/66 sa dedičmi stali jeho deti R. Z. (predávajúca, teta žalovaného 1/ a matka žalovaného 2/), U. U. (matka žalovaného 1/ a teta žalovaného 2) a syn Š. P. U., ktorý však zomrel v roku 1984 ako bezdetný, slobodný a po ktorom dedičmi sa stali jeho súrodenci R. Z. a U. U.. Po Š. Z. P. U.. zomrelom 26.08.1984 v dedičskom konaní pod č. D 1566/84 pôda prejednaná nebola. V dodatočnom dedičskom konaní pod č. D 1067/87-8 na bývalom Štátnom notárstve Bratislava - vidiek bola prejednaná len pôda vo vložke č. XXXX, parc. č. XXXX/Xa o výmere 3183 m², katastrálne územie X. a túto zdedila na základe dohody schválenej Štátnym notárstvom sestra poručiťľa R. Z., rod. P., nar. XX.XX.XXXX. Ide o rozhodnutie pod č. D 1067/87-8 zo dňa 29.06.1987. Dňa 02.09.1987 bola uzatvorená kúpna zmluva s predávajúcim: R. Z., rod. P., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom X. Č. XX, P., zomr. 13.01.1996 a kupujúcim: Federálne ministerstvo vnútra, zastúpené Správou ZNB hlavného mesta Bratislava, ktorá predstavuje nadobúdaci titul k predmetu kúpnej zmluvy, t.j. parcele číslo XXXX/Xa, zapísanej v PKV č. XXXX, katastrálne územie X., o výmere 1395 m².

19. Skutočnosti uvádzané po roku 1987 mal za sporné, čo podľa neho preukazuje duplicita vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti. Odhliadnuc od uvedeného nemal za prvej jasné, ako a na základe akých dôkazov dospel súd prvej inštancie k záveru, že predávajúci je len podielovým spoluvlastníkom

vo výške 1/2, keď ku dňu prevodu vlastníckeho práva (rok 1987) nebolo spochybnené vlastnícke právo predávajúceho a súd prvej inštancie sa nadobúdacím titulom, od ktorého by bolo možné odvodiť vlastnícke právo predávajúceho, či už vo veľkosti 1/2 alebo vo veľkosti 1/1 nezaoberal. Prípadný argument žalovaného 1/, že na liste vlastníctva č. XXXX vyhotoveného dňa 30.12.1997 sú ako vlastníci parcely registra „E“, parcelné číslo XXXX/X o výmere 3183 m², druh pozemku orná pôda, katastrálne územie X.É. zapísané R. Z., nar. XX.XX.XXXX v 1 a U. U., nar. XX.XX.XXXX v 1/2 (ďalej len „LV č. XXXX zo dňa 30.12.1997“) mal za irelevantný, nakoľko už v tomto období existovala prekážka na spornej nehnuteľnosti z dôvodu uzatvorenej kúpnej zmluvy zo dňa 02.09.1987 medzi predávajúcim: R. Z., rod. P., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom X. Č. XX, P., zomr. 13.01.1996 a kupujúcim: Federálne ministerstvo vnútra, zastúpené Správou ZNB hlavného mesta Bratislava, ktorej predmetom bola parcela číslo XXXX/Xa, zapísaná v PKV č. XXXX, katastrálne územie X., o výmere 1395 m². Na doplnenie poukázal na ustanovenie § 134 ods. 2 OZ v znení účinnom do roku 1988: „Ak sa nehnuteľná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo účinnosťou zmluvy; na jej účinnosť je potrebná registrácia štátnym notárstvom, ak nejde o prevod do socialistického vlastníctva.“ Uviedol, že v čase podpisu kúpnej zmluvy nebola podmienkou nadobudnutia vlastníckeho práva registrácia štátnym notárstvom, pretože išlo o prevod do socialistického vlastníctva. Mal za irelevantné poukazovať na predmet neskorších dedičských konaní, nakoľko právny a faktický stav v čase prejednávania dedičstva vychádzal zo sporného zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľnosti, ktorý bol postihnutý vadou. Keby sa zobral do úvahy LV č. XXXX zo dňa 30.12.1997, na ktorý sa odvoláva vo svojom vyjadrení žalovaný 1/, ide podľa neho o rovinnú vzájomného spoluvlastníckeho vzťahu R. Z. a U. U., ktorý je vymedzený podielom. Poukázal na skutočnosť, že pri nehnuteľnostiach existuje takzvané podielové spoluvlastníctvo. Žalobca mal za to, aby mohol súd vysloviť, že právny úkon je absolútne neplatný a predmet kúpnej zmluvy neexistentný, musel by súd ustáliť, že predávajúci nebol podielovým, resp. nebol vôbec vlastníkom sporného pozemku. Konštatoval, že súd prvej inštancie nevyslovil, že by predávajúcemu neprináležal spoluvlastnícky podiel k spornému pozemku o veľkosti 1/2, čo v samej podstate nebolo ani sporné. Podľa ustanovenia § 151 ods. 1 CSP platí, cit.: „Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.“ Pri tvrdeniach, ktoré nie sú sporné platí, že sa nedokazujú. Podľa neho nijakým spôsobom nebolo spochybnené, že predávajúci bol podielovým spoluvlastníkom, avšak nemal za jasné, ako sa súd prvej inštancie s týmto faktom vysporiadal a ako mohol vyhodnotiť absolútnu neplatnosť právneho úkonu pre nemožnosť plnenia, keď bolo možné v prípade predávajúceho, ktorý bol v zmysle LV č. XXXX zo dňa 30.12.1997 podielový spoluvlastník (o veľkosti 1/2), previesť len polovicu svojho podielu. Poukázal na ust. § 41 OZ: „Ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.“ Keďže neexistuje podľa neho dôvod absolútnej neplatnosti právneho úkonu, tak ako ho definoval súd prvej inštancie a plnenie je možné, potom mal tiež argumentáciu súdu prvej inštancie „...tvrdenie žalobcu, že neplatnosť kúpnej zmluvy namietla žalovaná v 1. rade, ktorá nebola účastníčkou, je bezpredmetné...“ za neudržateľnú. Dodal, že na relatívnu neplatnosť súd neprihliada z úradnej povinnosti (ako pri absolútnej neplatnosti), ale musí sa jej domáhať dotknutá osoba. Nestotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie a mal zato, že neexistuje dôvod, pre ktorý by bola kúpna zmluva absolútne neplatná. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie nové rozhodnutie.

20. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu sa žalovaná 1/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu zamerala v prvom rade na prípustnosť predkladania nových dôkazov v rámci odvolacieho konania, z dôvodu uvádzaného žalobcom, že ich bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Uviedla, že novoty v odvolacom konaní, teda „Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak: d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie“. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k odvolaniu tvrdila, že žalobca mohol a mal predložiť listinné dôkazy priložené až k odvolaniu, uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Ak tak neurobil, stalo sa tak z jeho vlastnej viny, zanedbania a nedbalosti. Uvedené tvrdenie preukazovala žalovaná 1/ nasledovnými skutočnosťami: Žalobca vykonáva v zmysle zákona č. 278/1993 Z.z. správu majetku štátu k pozemku vedenému na LV XXXX parcela registra E p.č. XXXX/XXX o výmere 1395 m² v k.ú. X.É., okres P. minimálne od roku 2015. Titul nadobudnutia žalobcu zapísaný na LV č. XXXX - žalobca LV č. XXXX priložil k žalobe. Žalobca dňa 05.08.2015 žiadal Okresný úrad Bratislava, katastrálny odbor o listiny, na základe ktorých bola na LV č. XXXX zapísaná poznámka o duplicite vlastníctva žalobcu v 1/1 a žalovanej 1/ v 1 a žalovaného 2/ v 1. Okresný úrad Pezinok, katastrálny odbor poskytol žalobcovi listiny dňa 10.09.2015 a uviedol, že žalovaná 1/ zdedila 1 podiel na predmetnej nehnuteľnosti po svojej

matke U. U., rozhodnutím Dnot 204/2010 a žalovaný 2/ zdedil 1 podiel na predmetnej nehnuteľnosti po svojej matke R. Z., rozhodnutím Dnot 93/2005. Oznámenie OÚ Pezinok, kat. odbor zo dňa 26.08.2015 doručené žalobcovi 10.09.2015 - žalobca ho žalovanej 1/ doručil ako prílohu k návrhu dohody o urovaní. Žalobca listom zo dňa 16.06.2017 navrhol žalovanej 1/ uzatvorenie dohody o urovaní, kde zdôvodnil „svoje výlučné vlastnícke právo“ k dotknutému pozemku a predložil žalovanej 1/ tiež svoj nadobúdací titul - Kúpnu zmluvu zo dňa 02.09.1987. Žalovaná 1/ odpovedala žalobcovi listom zo dňa 27.07.2017 spôsobom, že urovanie spočívajúce v akceptovaní vlastníctva žalobcu nie je možné, pretože predmetný pozemok riadne zdedila po svojej matke v 1, pričom priložila aj svoj nadobúdací titul dedičské rozhodnutie Dnot 204/2010. Rovnako žalobcovi predložila aj dedičské rozhodnutie Dnot 93/2005, ako nadobúdací titul druhej 1 žalovaným 2/, dedením po jeho matke. Žalobca mal teda k dispozícii nadobúdacie tituly žalovanej 1/ a žalovaného 2/ od roku 2015 (poslal mu ich Okresný úrad, katastrálny odbor), resp. od roku 2017 (poslala mu ich žalovaná 1/). Vlastnícke právo žalobcu odvodené od kúpnej zmluvy zo dňa 02.09.1987 bolo jasne spochybnené a vyvrátené 2 samostatnými a nezávislými právoplatnými rozhodnutiami vydanými v dedičskom konaní, a to Dnot 204/2010 a Dnot 93/2005. Žalobca podal žalobu o určenie vlastníckeho práva až o takmer 2 roky, dňa 08.04.2019. K žalobe priložil Kúpnu zmluvu zo dňa 02.09.1987, hoci mu bolo známe, že táto je spochybnená dvomi právoplatnými dedičskými rozhodnutiami. Žalobca v čase po doručení mu odpovede žalovanej 1/ o neakceptovaní dohody o urovaní do podania žaloby (takmer 2 roky) nežiadal Okresný úrad Pezinok, kat. odbor, resp. archív, či súd o ďalšie listiny, ktoré by preukazovali výlučné vlastnícke právo predávajúcej na kúpnej zmluve zo dňa 02.09.1987 (R. Z.). Žalobca si mohol a mal zabezpečiť ďalšie dôkazy v jeho prospech ešte pred podaním žaloby. Neurobil tak, spoliehajúc sa na to, že druhá strana sa nebude v súdnom konaní brániť. Žalobca v smere obstarania si ďalších dôkazov zostal pasívny aj potom, ako sa žalovaná 1/ písomne vyjadrila k žalobe - podaním zo dňa 08.10.2019 a založila do súdneho spisu dôkazy v jej prospech - dedičské rozhodnutia Dnot 204/2010 a Dnot 93/2005, ako aj ďalšie dôkazy - Kúpnopredajnú zmluvu zo dňa 17.12.1935, PKV č. XXXX znejúcu na jej prastarých rodičov. Žalovaná 1/ vyjadrila názor, že žalobca si mohol a mal zabezpečiť ďalšie dôkazy v jeho prospech a predložiť ich súdu prvej inštancie napr. spolu s vyjadrením žalobcu k vyjadreniu žalovanej 1/. Žalobca tak neurobil. Žalobca bol povinný konať podľa § 153 CSP. (1) Strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. (2) Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Pripomenula, že súdne pojednávanie sa uskutočnilo až rok po vyjadrení žalovanej 1/ - dňa 06.10.2020, na ktorom žalobca predložil ďalší listinný dôkaz (inú kúpnu zmluvu z 80-tych rokov, na ilustráciu ako sa definoval predmet kúpy v tom čase). Na tomto pojednávaní žalobca vyhlásil, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Na to súd vyhlásil dokazovanie za skončené, čím nastali účinky podľa § 154 CSP, podľa ktorého „Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí“. Podľa nej súdne pojednávanie bolo súdom prvej inštancie dňa 06.10.2020 vedené v súlade s § 179 CSP, teda tak, aby sa „mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona. V kontexte s vyššie uvedeným a hlavne s časom, odkedy žalobca vedel o dôkaznej situácii na oboch stranách sporu, mala za to, že znie tvrdenie žalobcu v odvolaní alibisticky „v čase vyjadrenia predbežného právneho posúdenia nebolo zrejmé, ktoré skutkové tvrdenia vzhľadom na náročnosť skutkovej stránky prejednávanej veci by sa dali ešte použiť v prebiehajúcom konaní, resp. ich vhodnosť a dôležitosť pre danú vec“. Zdôraznila, aké jednoduché pre žalobcu (Ministerstvo vnútra SR) bolo zabezpečiť si ďalšie dôkazy (od Okresného úradu Pezinok) a koľko času si toto zabezpečenie ďalších dôkazov reálne vyžiadalo. Žalobca po pojednávaní uskutočnenom 06.10.2020 „opätovne dopytoval katastrálny odbor Okresného súdu Pezinok o zaslanie ďalších s vecou súvisiacich dokladov, ktoré mu boli doručené dňa 03.11.2020“. Dala do pozornosti, že žalobca však nebol schopný urobiť tento opätovný dopyt od roku 2015, kedy spravuje daný majetok štátu a dozvedel sa o nadobúdacích tituloch žalovaných, nebol ho schopný urobiť počas 2 rokov, ktoré uplynuli od mimosúdneho jednania do podania žaloby a ani počas 1,5 roka trvajúceho súdneho konania. Na základe vyššie uvedeného bola žalovaná 1/ toho právneho názoru, že novoty v odvolacom konaní na strane žalobcu, teda prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno v odvolaní použiť, pretože žalobca (odvolateľ) ich mohol uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Podľa nej platí, že „ak odvolateľ v odvolaní vymedzí odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) až h), právo na uvedenie prípadných novôt bude podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Bude teda úlohou odvolateľa v

odvolaní a protistrany vo vyjadrení k odvolaniu dokázať, že nové prostriedky procesného útoku a nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádzajú „až teraz“, nemohli v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nesplnia, na novoty nebude môcť odvolací súd prihliadať. Na diskvalifikáciu novoty postačí aj opomenutie jej skoršieho uvedenia zavinením z nedbalosti. Úplne jednoznačne sa toto obmedzenie týka dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g). V prípade dôvodov podľa písmen e), f) a h) použitie doteraz neuplatnených prostriedkov procesného útoku alebo prostriedkov procesnej obrany na doloženie týchto dôvodov neprichádza do úvahy z povahy vecí“. Navrhla preto, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, ako vecne správne, podľa § 387 ods. 1 CSP. Mala za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Žalobca na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 02.09.1987 nemohol nadobudnúť výlučné vlastnícke právo k pozemku registra E p. č. XXXX/XXX o výmere 1395 m², pretože predávajúca R. Z. nikdy nebola výlučnou vlastníčkou tohto pozemku (bola len podielovou spoluvlastníčkou pozemku registra E p.č. XXXX/X o celkovej výmere 3183 m². R. Z. nemohla previesť spoluvlastnícky podiel 1/1 k výmere 1395 m² na žalobcu, pretože takýto spoluvlastnícky podiel nevlastnila. R. Z. nemohla previesť na žalobcu viac práv, ako sama mala. Predmet kúpy, ako bol vymedzený v kúpnej zmluve zo dňa 02.09.1987 neexistoval. Podľa nej súd prvej inštancie správne právne vyhodnotil kúpnu zmluvu zo dňa 02.09.1987 ako absolútne neplatnú, aplikujúc ustanovenie § 37 ods. 2 OZ. R. Z. sa ako predávajúca nemohla platne zaviazat' k prevodu 1/1 pozemku, keď takýto spoluvlastnícky podiel sama nevlastnila a žalobca ako kupujúci takýto spoluvlastnícky podiel nemohol platne nadobudnúť. Podľa žalovanej 1/ nemohol vyhovieť žalobe žalobcu, nemohol určiť, že žalobca je výlučným vlastníkom pozemku reg. E p.č. XXXX/XXX o výmere 1395 m², pretože by „zabavil“ žalovanú 1/ spoluvlastníckeho podielu k tomuto pozemku, ktorý jej právom náleží. Súd prvej inštancie dospel podľa nej na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam. Poukázala na zápisnicu z pojednávania konaného dňa 06.10.2020, kde žalobca tvrdil, že predávajúca R. Z. bola výlučnou vlastníčkou (podiel 1/1) predmetu prevodu, nie jeho spoluvlastníčkou. Na preukázanie tohto tvrdenia predložil iné kúpne zmluvy uzatvárané v tom čase kupujúcim, z ktorých malo vyplývať, že „ak bol predávajúci podielovým spoluvlastníkom, bolo to v predmete zmluvy výslovne uvedené, teda ak by R. Z. nebola výlučnou vlastníčkou ale podielovou, bolo by to v zmluve uvedené. Žalobca tiež odvodzoval výlučné vlastníctvo R. Z. od výšky kúpnej ceny. PZ žalovanej 1/ v rámci svojho prednesu uviedol, že žalobca nepreukázal, že by R. Z. bola výlučnou vlastníčkou predmetu kúpy, naopak, žalovaná 1/ preukázala, že bola podielovou spoluvlastníčkou a že iné kúpne zmluvy uzatvárané v tom čase kupujúcim dokazujú len to, že kúpna zmluva zo dňa 02.09.1987 je vadná a absolútne neplatná. Pretože žalobca v odvolaní uvádza, že „ má za to, že je možné doteraz zistený skutkový základ neprávoplatného rozhodnutia aktivitou žalobcu viac priblížiť k pravde, čím sa rozhodnutie vo veci samej môže vo väčšej miere priblížiť ideálu spravodlivého rozhodnutia, žalovaná 1/ zareagovala aj na novo predložené dôkazy, ktoré majú citovaný výrok dokazovať. Pre vylúčenie pochybností, žalovaná 1/ zotrvala na tom, že na tieto dôkazy nemožno v odvolacom konaní prihliadať. Ak by sa odvolací súd s týmto nestotožnil, potom žalovaná 1/ uviedla, že žalobcom do odvolania predložené dedičské rozhodnutie D 296/66 po Š. P., zomrelom v roku 1966 mohlo viesť k dedeniu len jeho spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 14, ako bol tento podiel vedený v PK vložke č. XXXX (tá je súčasťou spisu, spolu s kúpnu zmluvou zo dňa 17.12.1935). Len tento 1 podiel sa mohol ďalej dediť na syna Š. (narod. XXXX) a na vnuka Š. (narod. XXXX a zomrelého 1984). Len tento 1 podiel mohol prejsť zo Š. P. zomr. v roku 1984 na jeho sestru R. Z., od ktorej žalobca odvodzuje svoje „výlučné“ vlastnícke právo titulom kúpy. Dedenie druhého spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1 vo vlastníctve R. P., ako bol tento podiel vedený v PK vložke č. XXXX, malo nastať na základe dedičského konania D 2913/93, D not 650/93. (Tento spis je v archíve Okresného súdu Bratislava III). Uvedené podľa nej potvrdzuje, že R. Z. nemohla byť titulom dedenia vlastníčkou s podielom 1/1 na predmete prevodu a takýto podiel nemohla dňa 02.09.1987 previesť na štát. Záverom mala za to, že súd prvej inštancie postupoval aj procesne správne, keď sa vysporiadal s (ne)platnosťou kúpnej zmluvy z 02.09.1987 v rámci odôvodnenia rozhodnutia a žalobu o určení vlastníckeho práva výrokom zamietol. Uviedla, že by nevedela preukázať naliehavý právny záujem na určení, že kúpna zmluva zo dňa 02.09.1987 je neplatná (v rámci vzájomnej žaloby). Nemôže jej byť na ujmu, ak nepodá vzájomnú žalobu o neplatnosť kúpnej zmluvy, ak súd takú neplatnosť v rámci konania o určení vlastníctva zistí a v súlade s týmto zistením o žalobe žalobcu aj rozhodne. Navrhla, aby súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, ako vecne správne, podľa § 387 ods. 1 CSP. Uplatnila si právo na náhradu trov odvolacieho konania.

21. Žalobca v ďalšom vyjadrení v rámci odvolacieho konania mal naďalej za to, že súd prvej inštancie v predmetnom konaní pri rozhodujúcich skutočnostiach dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo malo za následok

jeho celkom nesprávny právny názor o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy. Zotrvával na svojom názore, že napadnutý rozsudok je v celom rozsahu arbitrárny, nakoľko nemal za jasné, ako mohol súd prvej inštancie dospieť k záveru, že právny úkon je absolútne neplatný. Opätovne zdôraznil, že predmet kúpnej zmluvy (parcela číslo XXXX/Xa, zapísaná v PKV č. XXXX, katastrálne územie X., o výmere 1395 m²) nemožno za žiadnych okolností považovať za neuskutočniteľný, keďže ako vec v čase prevodu vlastníckeho práva existoval, vlastnícke právo predávajúceho a jeho právnych predchodcov bolo deliteľné a nebolo sporné. Poukázal na to, že v prípade neexistencie samotného predmetu kúpnej zmluvy by žalovaní nemohli byť v poradí ďalšími dedičmi v danej veci, preto konštatovanie súdu prvej inštancie nemôže ďalej obstáť. Ak by súd prvej inštancie vyhodnotil, že dôkazy predložené v odvolacom konaní nespĺňajú náležitosti § 366 CSP, tzv. novôt, potom mal za potrebné zobrať do úvahy otázku vlastníckeho práva predávajúceho, ktorá je zo strany žalobcu deklarovaná od počiatku súdneho sporu. V samej podstate preto nejde o novú skutočnosť, ktorú by žalobca uplatnil až v odvolacom konaní. Žalobca totiž podstatu žaloby zakladá na skutočnosti, že predávajúci bol vlastníkom predmetnej spornej nehnuteľnosti, čo je napokon hlavnou skutkovou otázkou, od ktorej sa odvíja rozhodnutie vo veci. Žalobca mal za to, aby súd mohol vysloviť, že právny úkon je absolútne neplatný a predmet kúpnej zmluvy neexistujúci, musel by ustáliť, že R. Z. ako predávajúca nebola podielovou spoluvlastníčkou, resp. nebola vôbec vlastníčkou sporného pozemku. Poukázal na samotné konštatovanie súdu prvej inštancie, že „V konaní bolo jednoznačne preukázané, že R. Z. bola podielovou spoluvlastníčkou pozemku...“ Samotný súd prvej inštancie vychádzal z roviny vzájomného spoluvlastníckeho vzťahu predávajúceho a U. U., ktorý je vymedzený podielom. Nijakým spôsobom nebolo spochybnené, že predávajúci je podielovým spoluvlastníkom, práve naopak s týmto faktom pracoval vo svojich vyjadreniach aj samotný žalovaný. Preto vyvstáva opäť otázka, ako sa súd prvej inštancie s touto skutočnosťou vysporiadal a ako mohol dospieť k absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy pre nemožnosť plnenia, keď bolo možné v prípade predávajúceho previesť polovicu svojho podielu, vychádzajúc z LV č. XXXX zo dňa 30.12.1997, ktorý predložil ako dôkaz žalovaný 1/. Mal preukázateľne za to, že vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti bolo platne prevedené z predávajúcej na žalobcu. Vykol súdu prvej inštancie, že sa v napadnutom rozsudku obmedzil len na jednu skutočnosť, a to na neplatnosť kúpnej zmluvy a s ostatnými argumentmi sa vôbec nevysporiadal. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

22. Žalovaná 1/ v ďalšom vyjadrení v rámci odvolacieho konania prostredníctvom svojho právneho zástupcu pripomenula, že žalobca sa domáha, aby súd určil, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti uvedenej v petite. Svoje výlučné vlastníctvo žalobca v konaní odvodzoval od kúpnej zmluvy zo dňa 02.09.1987, ktorú vykladal výlučne tak, že predávajúca bola výlučnou vlastníčkou predávanej nehnuteľnosti. Na preukázanie tohto svojho tvrdenia predložil na pojednávaní inú kúpnu zmluvu, ktorou nadobúdala SR spoluvlastnícky podiel na inej nehnuteľnosti a tento podiel bol v kúpnej zmluve uvedený. Žalobca tiež nadobudnutie výlučného vlastníctva odvodzoval od výšky kúpnej ceny. Mala za to, že žalobca si je už zrejme vedomý, že jeho právna predchodkyňa nebola výlučnou, ale len podielovou spoluvlastníčkou, no petit žaloby nezmenil. Uviedla, že ďalšou kúpnu zmluvou predloženou na pojednávaní súdu prvej inštancie žalobca preukázal, ako by znela kúpna zmluva, ak by sa odkupoval spoluvlastnícky podiel. Pretože kúpnu zmluvou zo dňa 02.09.1987 sa prevádza celá parcela XXXI/Xa, akoby predávajúca R. Z. bola jej výlučnou vlastníčkou, mala takúto kúpnu zmluvu za neplatnú. Teda aj v prípade, že by sa žalobca domáhal určenia, že je podielovým spoluvlastníkom, žaloba by musela byť zamietnutá. V súdnom konaní výlučné vlastníctvo právnej predchodkyne žalobcu (predávajúcej) preukázané nebolo, práve naopak, mala za preukázané, že predávajúca bola len podielovou spoluvlastníčkou. Kúpnu zmluvu, ktorou sa v skutočnosti podielová spoluvlastníčka zaviazala previesť výlučné vlastníctvo, označila preto za absolútne neplatný právny úkon v zmysle zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“. Žalobu, ktorou sa žalobca až do skončenia konania na súde prvej inštancie domáhal výlučného vlastníctva k pozemku reg. E p.č. XXXX/XXX o výmere 1395 m², v k.ú. X. bolo právne správne zamietnuť. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa nej vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Žalobca na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 02.09.1987 nemohol nadobudnúť výlučné vlastnícke právo k pozemku registra E p. č. XXXX/XXX o výmere 1395 m², pretože predávajúca R. Z. nikdy nebola výlučnou vlastníčkou tohto pozemku (bola len podielovou spoluvlastníčkou pozemku registra E p.č. XXXX/X o celkovej výmere 3183 m²). R. Z. nemohla previesť spoluvlastnícky podiel 1/1 k výmere 1395 m² na žalobcu, pretože takýto spoluvlastnícky podiel nevlastnila. R. Z. nemohla previesť na žalobcu viac práv, ako sama mala. Predmet kúpy, ako bol vymedzený v kúpnej zmluve zo dňa 02.09.1987, neexistoval. Súd prvej inštancie podľa nej správne právne vyhodnotil kúpnu zmluvu zo dňa 02.09.1987 ako absolútne neplatnú, aplikujúc

ustanovenie § 37 ods. 2 OZ. R. Z. sa ako predávajúca nemohla platne zaviazat' k prevodu 1/1 pozemku, keď takýto spoluvlastnícky podiel sama nevlastnila a žalobca ako kupujúci takýto spoluvlastnícky podiel nemohol platne nadobudnúť. Podľa nej súd prvej inštancie nemohol vyhovieť žalobe žalobcu, nemohol určiť, že žalobca je výlučným vlastníkom pozemku reg. E p.č. XXXX/XXX o výmere 1395 m², pretože by „zbavil“ žalovanú 1/ spoluvlastníckeho podielu k tomuto pozemku, ktorý jej právom náleží. Žalovaná 1/ navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, ako vecne správne, podľa § 387 ods. 1 CSP a uplatnila si právo na náhradu trov odvolacieho konania.

23. Žalovaný 2/ sa v rámci odvolacieho konania vôbec nevyjadril.

24. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v odvolacom konaní nepodali.

25. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom pre posúdenie opodstatnenosti žaloby a výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa s jeho právnym záverom o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku žalobcu proti žalovaným o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti plne stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé prívodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti jeho žaloby, keď v odvolaní uvádzané argumenty nepredstavujú také, s ktorými by sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku nevysporiadal alebo by im nevenoval náležitú pozornosť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a nie je preto potrebné ani jeho dôvody dopĺňať, nakoľko by išlo len o opakovanie právnych záverov súdu prvej inštancie. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odzneli v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom, zvýraznia právne významné, prípadne skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 350/09 z 08.10.2009, v zmysle ktorého“ odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II.ÚS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu príslušného súdneho konania“. I v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo170/2005 „pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“. Možno konštatovať, že v danej veci súd prvej inštancie dal zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v snahe garantovať im právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že neboli naplnené očakávania žalobkyne a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jej právnymi názormi, neznamená porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie. Ochranu poskytol stranám v požadovanej kvalite, keď i podľa ústavnej judikatúry do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (aktuálne strany sporu), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol pred všeobecným súdom úspešný a aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I.ÚS 50/2004). V záujme zachovania práva strán sporu na spravodlivý súdny proces sa odvolací súd teda vyjadruje stručne len k odvolacím námietkam žalobcu.

26. Predmetom predloženého posudzovaného sporu bolo odstránenie duplicity vlastníctva k nehnuteľnosti v katastrálnom území X., okres P., obec P. parc. reg. E. č. XXXX/XXX, ktorá duplicita vyplývala z LV č. XXXX, v zmysle ktorého vlastníctvo k nehnuteľnosti je zapísané v prospech žalovaných každému v podiele 1 titulom Osvedčenia o dedičstve a ako duplicitný vlastník je zapísaný žalobca titulom kúpnej zmluvy. Žalobou, ktorá určovala predmet sporu súdu prvej inštancie, sa žalobca proti žalovaným domáhal určenia jeho výlučného vlastníctva k nehnuteľnosti tvrdiac, že toto vlastníctvo nadobudol titulom kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 02.09.1987 medzi Federálnym ministerstvom vnútra a R. Z., ktorú súd prvej inštancie právne posúdil prejudiciálne ako zmluvu neplatnú pre jej neurčitosť a pre nemožnosť plnenia zo zmluvy vyplývajúceho a žalobu žalobcu preto zamietol, keďže predávajúca R. Z. nebola výlučnou vlastníčkou prevádzanej nehnuteľnosti a zároveň v predmetnej zmluve ani nebolo uvedené, či

je vlastníčkou podielovou alebo výlučnou a teda nebol zrejmy a určitý predmet kúpnej zmluvy. Žalobca v odvolaní namietal, že mu nie je jasny spôsob vrátenia si vzájomných plnení z danej zmluvy v dôsledku vydaného rozsudku súdu prvej inštancie, ďalej dôvodil, že neplatnosť relevantnej zmluvy mala byť určená súdom prvej inštancie vo výroku súdneho rozhodnutia, že žalovaní boli pre účely úspechu v konaní povinní podať vzájomnú žalobu o určenie jej neplatnosti a v rámci odvolania doložil i nové dôkazy, ktorými chcel preukazovať hmotnoprávnu dôvodnosť svojej žaloby.

27. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne procesne postupoval, ak pre účely rozhodnutia vo veci o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti prejudiciálne posudzoval platnosť kúpnej zmluvy, na základe ktorej žalobca nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti tvrdil, nakoľko k nadobudnutiu vlastníctva môže dôjsť len platným právnym úkonom. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že predmet kúpnej zmluvy zo dňa 02.09.1987, ktorou predávajúca R. Z. mala odplatne previesť nehnuteľnosť na právneho predchodcu žalobcu, nie je dostatočne určitý, nakoľko sa v nej neuvádza, či je predávajúca výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti a či ju prevádza v celosti, alebo je podielová spoluvlastníčka s určením jej podielu a teda aký podiel na nehnuteľnosti tvorí predmet kúpnej zmluvy, preto logickým hodnotením tohto listinného dôkazu mohol súd prvej inštancie dospieť len k jedinému zisteniu, že predávajúca prevádzala nehnuteľnosť v celku, keďže podiel v zmluve nebol vyjadrený, ktoré plnenie bolo v zmysle § 37 ods. 2 OZ nemožné vzhľadom na tú zistenú skutočnosť, že predávajúca nebola jej výlučnou vlastníčkou a vzhľadom na zásadu, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než sám má.

28. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, keď v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

29. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania.

30. Základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa doplňujúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

31. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

32. Vychádzajúc z uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že vykonané dôkazy hodnotil súd prvej inštancie logicky a teda zákonu zodpovedajúcim spôsobom, nakoľko z nich správne vyvodil, že predávajúca R. Z. kúpnu zmluvu zo dňa 02.09.1987 previedla na právneho predchodcu žalobcu neurčitý podiel relevantnej nehnuteľnosti, resp. nehnuteľnosť v zmluve špecifikovanú celú, pričom nebola jej výlučnou vlastníčkou.

33. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, ktorou zistený skutkový stav subsumuje pod skutkové podstaty určitých právnych noriem hmotnoprávneho charakteru, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd skutkový stav subsumuje pod nesprávnu normu, alebo ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretuje. Nesprávnym právnym posúdením sa teda rozumie omyl pri aplikácii práva.

34. Odvolací súd sa stotožnil aj s právnym posúdením zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, že kúpna zmluva, od ktorej žalobca svoje výlučné vlastníctvo k nehnuteľnosti tvrdil, je neplatný právny úkon podľa § 37 ods. 2 OZ pre nemožnosť plnenia, konkrétne pre nemožnosť prevodu celej nehnuteľnosti jej podielovou vlastníčkou. Súd prvej inštancie sa pri právnom posudzovaní zisteného skutkového stavu nedopustil žiadneho omylu.

35. Odvolacia námietka žalobcu o tom, že mu nie je jasné, ako si budú strany sporu vzájomne vracat plnenia z neplatnej zmluvy je neopodstatnená, nakoľko predmetom sporu je určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, žaloba bola navyše zamietnutá, právny stav (duplicita vlastníctva) ostáva nezmenený, preto uvedená odvolacia námietka s predmetom sporu ani nesúvisí a zároveň nemôže spôsobovať prípadný neúspech žalovaných v danom posudzovanom konaní, v ktorom žalobca nesúci v spore dôkazné bremeno toto bremeno o svojom výlučnom vlastníctve k nehnuteľnosti neuniesol. Neopodstatnená je aj odvolacia námietka žalobcu týkajúca sa ním tvrdenej procesnej povinnosti súdu vysloviť vo výroku súdneho rozhodnutia neplatnosť relevantnej kúpnej zmluvy, keďže pre účely rozhodnutia súd prvej inštancie správne postupoval, ak jej platnosť posudzoval prejudiciálne. Na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy vo výroku rozhodnutia, ktorým zamietol žalobu o určenie vlastníctva, nebol žiaden právny dôvod, keďže súd rozhoduje o petite zvolenom a formulovanom žalobcom ako pánom sporu (dominus litis), petit tvorí predmet sporu. Na určenie neplatnosti zmluvy by nebol ani naliehavý právny záujem, a to vychádzajúc z ust. § 137 CSP, podľa ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

- a) splnení povinnosti,
- b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,
- c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem., naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo
- d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

36. Určenie neplatnosti kúpnej zmluvy by bolo určením neplatnosti právnej skutočnosti, avšak nárok na takéto určenie nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, nie je konečným riešením duplicity vlastníctva, preto ani vzájomná žaloba žalovaných o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, od ktorej žalobca odvodzuje žalobou tvrdený nárok, by nevedla k ich procesnému úspechu v konaní o takejto vzájomnej žalobe, z ktorého dôvodu je neopodstatnená aj táto odvolacia námietka žalobcu.

37. V neposlednom rade odvolací súd uvádza, že neprihliadol na dôkazné prostriedky doložené žalobcom v odvolacom konaní, nakoľko vychádzajúc z ust. § 366 CSP vyhodnotil, že ide neprípustné novoty odvolacieho konania.

38. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia senátu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

39. Žalobca doloženie nových dôkazov ako prostriedkov svojho procesného útoku odôvodňoval tvrdením, že nimi počas prvoinštančného konania nedisponoval, čo však nie je naplnením skutkovej podstaty prípustnosti novoty odvolacieho konania podľa písmena d) ust. § 366 CSP, nakoľko podľa tejto normy musí ísť o nemožnosť uplatnenia objektívneho charakteru, čo v danom prípade splnené nebolo.

40. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd všetky odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné a neopodstatnené a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

41. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej 1/ preto priznal v plnom rozsahu nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi. Žalovanému 2/ v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu odvolací súd nárok na ich náhradu ani nepriznal.

42. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave jednohlasne v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).